ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (δεύτερο πενταμελές τμήμα) της 27ης Νοεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση Τ-222/00,

Otto Wöhr GmbH, με έδρα στο Friolzheim (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους C. Hebel και G. Walz,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον K.-D. Borchardt, επικουρούμενο από τον M. Núñez Müller, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 26ης Ιουνίου 2000 να μην κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως, κατόπιν της καταγγελίας της προσφεύγουσας

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που χορήγησαν οι γερμανικές αρχές στις εταιρίες Hydraulik Markranstädt GmbH και Hydraulik Seehausen GmbH,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(δεύτερο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους R. M. Moura Ramos, Πρόεδρο, την V. Tiili και τους J. Pirrung, P. Mengozzi και A. W. H. Meij, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Τα πραγματικά περιστατικά της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία παρούσα στην ευρωπαϊκή αγορά παραγωγής και συναρμολογήσεως συστημάτων σταθμεύσεως αυτοκινήτων οχημάτων. Κατασκευάζει συστήματα σταθμεύσεως μηχανικής και ηλεκτρονικής λειτουργίας, καθώς και «πύργους οχημάτων» χρησιμοποιούμενους για την εναπόθεση και την παρουσίαση αυτοκινήτων.

2 Οι εταιρίες Hydraulik Markranstädt GmbH (στο εξής: Markranstädt) και Hydraulik Seehausen GmbH (στο εξής: Seehausen) ήταν προηγουμένως κρατικές επιχειρήσεις

της Λαϊκής Δημοκρατίας της Γερμανίας και ανήκαν στην εταιρία Kombinat VEB Orsta Hydraulik AG, Leipzig. Στις 10 Δεκεμβρίου 1992, η εταιρία Otto Nußbaum GmbH & Co. KG (στο εξής: Nußbaum), με έδρα στο Kehl (Γερμανία), απέκτησε τη Seehausen και στη συνέχεια, στις 3 Μαΐου 1994, τη Markranstädt. Προβάλλεται ότι αυτές οι δύο τελευταίες επιχειρήσεις αποτελούν κατά 100 % θυγατρικές εταιρίες της Nußbaum και δραστηριοποιούνται στην κατασκευή ορισμένων ουσιωδών στοιχείων των συστημάτων σταθμεύσεως οχημάτων καθώς και των συστημάτων σταθμεύσεως που διατίθενται κατόπιν στο εμπόριο με την εμπορική επωνυμία Nußbaum. Προβάλλεται ότι η Nußbaum ευρίσκεται σε άμεσο ανταγωνισμό με την προσφεύγουσα η οποία, από ορισμένων ετών, κατασκευάζει επίσης συστήματα σταθμεύσεως.

3 Στις 7 Απριλίου 1998, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ανακοίνωσε στην Επιτροπή τη χορήγηση ενισχύσεων ύψους 6,09 και 8,56 εκατομμυρίων γερμανικών μάρκων (DEM), αντιστοίχως υπέρ των Markranstädt και Seehausen. Με αποφάσεις της 26ης Οκτωβρίου 1999 και της 10ης Νοεμβρίου 1999, η Επιτροπή, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 88, παράγραφος 3, ΕΚ, έκρινε τις ενισχύσεις αυτές συμβατές με την κοινή αγορά, σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 3, στοιχείο α', ΕΚ.

Η διοικητική διαδικασία

4 Με έγγραφο της 12ης Νοεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα ζήτησε από την καθής το κείμενο της αποφάσεώς της σχετικά με την κρατική ενίσχυση υπέρ της Markranstädt.

5 Με έγγραφο της 2ας Δεκεμβρίου 1999, η προσφεύγουσα κατέθεσε καταγγελία, ως συντηρητικό μέτρο, κατά της αποφάσεως αυτής, το πλήρες κείμενο της οποίας δεν της είχε ακόμη διαβιβαστεί από την Επιτροπή. Ζήτησε συγχρόνως να κινηθεί επίσημη διαδικασία εξετάσεως της ενισχύσεως που χορηγήθηκε στη Markranstädt και διατύπωσε εκ νέου το αίτημα να της διαβιβαστεί το κείμενο της ίδιας αποφάσεως.

6 Με έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή απάντησε στην προσφεύγουσα ότι η απόφαση σχετικά με τη Markranstädt ελήφθη σύμφωνα με το άρθρο 88, παράγραφος 3, ΕΚ και απευθύνθηκε στις γερμανικές αρχές προς διατύπωση παρατηρήσεων. Η Επιτροπή ανέλαβε την υποχρέωση απέναντι στην προσφεύγουσα να της διαβιβάσει την εν λόγω απόφαση μόλις θα ελάμβανε τις ανωτέρω παρατηρήσεις. Επισήμανε επίσης στην προσφεύγουσα ότι το πλήρες κείμενο της εν λόγω αποφάσεως θα ήταν επίσης διαθέσιμο στη σελίδα της στο Διαδίκτυο. Η Επιτροπή κατέληγε ως εξής:

«Η κίνηση κύριας διαδικασίας εξετάσεως κατά το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ δεν είναι για την ώρα δυνατή δεδομένου ότι, προς τον σκοπό αυτό, θα πρέπει να έχουμε στη διάθεσή μας πλήρη αιτιολογία της καταγγελίας.»

7 Με έγγραφο της 4ης Ιανουαρίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε εκ νέου το κείμενο της αποφάσεως σχετικά με τη Markranstädt. Επειδή η προσφεύγουσα ανέφερε ότι δεν είχε ακόμη λάβει το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή τής το διαβίβασε εκ νέου με ταχυδρομική αποστολή της 12ης Ιανουαρίου 2000. Με έγγραφο της 21ης Ιανουαρίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε και πάλι το πλήρες κείμενο της ίδιας αποφάσεως.

8 Οι αποφάσεις σχετικά με τις Seehausen και Markranstädt αποτέλεσαν αντικείμενο σύντομης ανακοινώσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*, αντιστοίχως, της 19ης Φεβρουαρίου (ΕΕ C 46, σ. 4) και της 4ης Μαρτίου 2000 (ΕΕ C 62, σ. 18), σύμφωνα δε με την Επιτροπή, το πλήρες κείμενο των αποφάσεων αυτών ήταν διαθέσιμο στην υποδεικνυόμενη στην Επίσημη Εφημερίδα σελίδα της στο Διαδίκτυο.

9 Κατά την προσφεύγουσα, η καθής τής διαβίβασε την απόφαση σχετικά με τη Markranstädt με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2000 το οποίο έλαβε στις 27 Μαρτίου 2000, μέσω δε της αποφάσεως αυτής ενημερώθηκε κατ' ανάγκη για την απόφαση της Επιτροπής σχετικά με τη Seehausen.

10 Με έγγραφο της 25ης Μαΐου 2000, η προσφεύγουσα διαβίβασε στην Επιτροπή την αιτιολογία της καταγγελίας της 2ας Δεκεμβρίου 1999 αναφορικά με την απόφαση σχετικά με τη Markranstädt. Η προσφεύγουσα ζήτησε επίσης εκ νέου από την Επιτροπή να κινήσει και να θέσει σε εφαρμογή την προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως της ενισχύσεως.

11 Με έγγραφο της 26ης Μαΐου 2000, η προσφεύγουσα κατέθεσε επίσης καταγγελία κατά της εγκρίσεως της ενισχύσεως υπέρ της Seehausen και ζήτησε να κινηθεί έναντι της ενισχύσεως αυτής η επίσημη διαδικασία εξετάσεως κατά το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ.

12 Με έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2000, η καθής απάντησε στην προσφεύγουσα ότι οι εν λόγω δύο αποφάσεις της ήταν «οριστικές και δεν [μπορούσαν] συνεπώς να προσβληθούν μέσω καταγγελίας, σε συνδυασμό με αίτηση κινήσεως της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ».

13 Με έγγραφο της 5ης Ιουλίου 2000, η προσφεύγουσα ζήτησε συναφώς διευκρινίσεις από την καθής, υπογραμμίζοντας παράλληλα ότι αυτή της είχε υποδείξει, με το έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999, ότι η κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως ήταν δυνατή κατόπιν καταγγελίας δεόντως αιτιολογημένης.

14 Με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 2000, η Επιτροπή απάντησε στην προσφεύγουσα ότι το άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΚ) 659/1999 του Συμβουλίου, της 22ας Μαρτίου 1999, για τη θέσπιση λεπτομερών κανόνων εφαρμογής του άρθρου [88] της Συνθήκης ΕΚ (ΕΕ L 83, σ. 1), της επέτρεπε να ανακαλέσει απόφασή της μόνον υπό την προϋπόθεση ότι αυτή στηρίζεται σε ανακριβείς πληροφορίες. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι, απεναντίας, αν στα πλαίσια καταγγελίας γίνεται επίκληση νομικής πλάνης ή πλάνης εκτιμήσεως, η οικεία απόφαση μπορούσε να τεθεί υπό αμφισβήτηση μόνο διά της δικαστικής οδού.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

15 Με δικόγραφο που πρωτοκολλήθηκε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 25 Αυγούστου 2000, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

16 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Οκτωβρίου 2000, η Επιτροπή προέβαλε ένσταση απαραδέκτου κατά το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

17 Η προσφεύγουσα κατέθεσε στις 11 Δεκεμβρίου 2000 τις γραπτές παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως.

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 30 Ιανουαρίου 2001, η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας ζήτησε να παρέμβει στη διαδικασία υπέρ της καθής.

19 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως απαράδεκτη·

— να αποφανθεί προδικαστικώς επί του παραδεκτού της προσφυγής·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

20 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου·

— να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 26ης Ιουνίου 2000 να μην κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στις Markranstädt και Seehausen·

— να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

21 Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 4, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο, χωρίς να εισέλθει στην εξέταση της ουσίας, μπορεί να αποφανθεί επί του παραδε-

κτού προσφυγής κατόπιν αιτήσεως διαδίκου. Σύμφωνα με την παράγραφο 3 του εν λόγω άρθρου, η διαδικασία επί της αιτήσεως συνεχίζεται προφορικά, εκτός αν το Πρωτοδικείο αποφασίσει άλλως. Εν προκειμένω, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι είναι επαρκώς ενημερωμένο από τη δικογραφία ώστε να αποφανθεί χωρίς να συνεχιστεί η διαδικασία.

Επιχειρήματα των διαδίκων

22 Η Επιτροπή προβάλλει ότι το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2000 δεν αποτελεί πράξη κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή και ότι η προσφεύγουσα επιδιώκει, στην πραγματικότητα, να επιτύχει την ακύρωση των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου και της 10ης Νοεμβρίου 1999 περί εγκρίσεως των ενισχύσεων υπέρ των Markranstädt και Seehausen. Η Επιτροπή εκθέτει επίσης ότι η περιλαμβανόμενη στο έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999 απάντησή της, κατά την οποία δεν μπορούσε, στο στάδιο αυτό, να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως δεδομένου ότι έπρεπε, προς τον σκοπό αυτό, να έχει στη διάθεσή της την πλήρη αιτιολογία της καταγγελίας, δεν μπορεί να προβληθεί λυσιτελώς προς στήριξη του παραδεκτού της παρούσας προσφυγής. Η Επιτροπή υποστηρίζει τέλος ότι η εκ μέρους της προσφεύγουσας αναφορά σε διαδικαστικά δικαιώματα δεν είναι βάσιμη και ότι η παρούσα προσφυγή δεν είναι παραδεκτή, έστω και αν υποτεθεί ότι αφορά την απόρριψη αιτήσεως ανακλήσεως των αποφάσεων της 26ης Οκτωβρίου και της 10ης Νοεμβρίου 1999 βάσει των άρθρων 9 και 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999.

23 Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η προσφυγή της είναι παραδεκτή. Υποστηρίζει ότι, από την άποψη των ευκαιριών της στην αγορά, η στρέβλωση του ανταγωνισμού που διατηρείται με την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2000 υπέρ της Markranstädt, της Seehausen και, ειδικότερα, της Nußbaum την αφορά άμεσα και ατομικά.

24 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι αν η καθής είχε ενεργήσει σύμφωνα με τον κανονισμό 659/1999, θα είχε κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως των ενισχύσεων και θα της είχε παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της, σύμφωνα με το άρθρο 20 του κανονισμού αυτού. Μη τηρώντας την υποχρέωση αυτή, η καθής

στέρησε, αφενός, από την προσφεύγουσα την προστασία του άρθρου 87, παράγραφος 1, ΕΚ και, αφετέρου, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνάς της. Ομοίως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το γεγονός ότι το αίτημά της απερρίφθη την αφορά άμεσα, πράγμα που συνιστά παράβαση των περιλαμβανόμενων στον κανονισμό 659/1999 διαδικαστικών κανόνων, οι οποίοι αποσκοπούν επίσης στην προστασία της.

25 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2000 συνιστά απόφαση κατά της οποίας μπορεί να ασκηθεί προσφυγή κατά το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ. Το έγγραφο αυτό δεν αποτελεί απλώς ενημερωτικό έγγραφο απευθυνθέν στην προσφεύγουσα για την παροχή διευκρινίσεων. Με έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999, η καθής είχε ήδη επισημάνει τη δυνατότητα κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως στην περίπτωση κατά την οποία η αιτιολογημένη καταγγελία της προσφεύγουσας θα περιελάμβανε στοιχεία που θα καθιστούσαν αναγκαία την κίνηση της διαδικασίας. Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι, κατά τον τρόπο αυτό, η Επιτροπή δεν περιορίστηκε να αναφερθεί παρεμπιπτόντως σε άρνηση κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως, αλλά την κάλεσε ρητώς να αιτιολογήσει τις καταγγελίες της ώστε να αποφασίσει αν συνέτρεχε λόγος κινήσεως της διαδικασίας αυτής, η οποία θα της είχε παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις επί των επίμαχων ενισχύσεων, σύμφωνα με το άρθρο 20 του κανονισμού 659/1999.

26 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι, στο έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999, η Επιτροπή αντιμετώπιζε το ενδεχόμενο να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως διακρίνει την παρούσα υπόθεση από εκείνες επί των οποίων εκδόθηκαν οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-154/94, CSF και CSME κατά Επιτροπής (Συλλογή 1996, σ. II-1377), και του Δικαστηρίου της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France (Συλλογή 1998, σ. I-1719), στις οποίες δεν είχε διατυπωθεί ρητώς μεταγενέστερη άρνηση κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως και τέτοια άρνηση μπορούσε να συναχθεί μόνον έμμεσα από το γεγονός ότι δεν κινήθηκε η διαδικασία αυτή.

27 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι εφόσον μεταγενέστερα, με την απόφαση της 26ης Ιουνίου 2000, η Επιτροπή απέρριψε αυτό το ενδεχόμενο στο οποίο είχε η ίδια αναφερθεί προηγουμένως, η απόφαση αυτή μπορεί να αποτελέσει το αντικείμενο προσφυγής, δεδομένου ότι έχει αυτόνομο χαρακτήρα αποφάσεως και φέρει την προσφεύγουσα σε θέση λιγότερο ευνοϊκή από εκείνη στην οποία αυτή βρισκόταν προηγουμένως.

28 Η προσφεύγουσα δέχεται ότι η επιχειρηματολογία της καθής θα μπορούσε να είναι ορθή αν δεν την είχε καλέσει να αιτιολογήσει τις καταγγελίες κατά των αποφάσεων σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις ώστε να μπορέσει να εκτιμήσει αν συνέτρεχε λόγος να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως. Υποστηρίζει ότι αν, κατόπιν των καταγγελιών, η καθής περιοριζόταν να της υποδείξει ότι οι ληφθείσες αποφάσεις σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις ήταν οριστικές, το προσβαλλόμενο έγγραφο της 26ης Ιουνίου 2000 δεν θα είχε νέο και αυτόνομο χαρακτήρα αποφάσεως.

29 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, αντιθέτως, η καθής την κάλεσε να της προσκομίσει την αιτιολογία των καταγγελιών της αφήνοντας να εννοηθεί ότι, μετά την προσκόμιση της αιτιολογίας αυτής, θα αποφάσιζε αν συνέτρεχε ή όχι λόγος να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως. Επιπλέον, η Επιτροπή ουδόλως επισήμανε ότι, σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999, μόνον το ενδεχόμενο ανακλήσεως της αποφάσεως θα μπορούσε να εξεταστεί, αλλά επικαλέστηκε ρητώς τη δυνατότητα να κινήσει την επίσημη διαδικασία εξετάσεως.

30 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, το παραδεκτό της παρούσας προσφυγής δεν μπορεί να καταλήξει σε φαλκίδευση του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ.

31 Επικουρικώς, η προσφεύγουσα προβάλλει ότι η παρούσα προσφυγή μπορεί επίσης να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι έχει ως αντικείμενο την άρνηση κινήσεως διαδικασίας ανακλήσεως των αποφάσεων σχετικά με τις ενισχύσεις που χορηγήθηκαν στις Markranstädt και Seehausen, σύμφωνα με τα άρθρα 9 και 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999. Η ανάκληση αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 9 του κανονισμού αυτού είναι δυνατή αν η ληφθείσα απόφαση στηρίζεται σε ανακριβείς πληροφορίες οι οποίες διαβιβάστηκαν κατά τη διαδικασία και έχουν καθοριστική σημασία για την απόφαση αυτή. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται όσον αφορά τις ανωτέρω αποφάσεις. Όπως εκτέθηκε λεπτομερώς στην αιτιολογία των καταγγελιών, οι πληροφορίες που προσκόμισε η εταιρία προωθήσεως πωλήσεων Rehberg, στη μελέτη της οποίας στηρίζεται η απόφαση της Επιτροπής περί εγκρίσεως των ενισχύσεων, είναι ανακριβείς και ελλιπείς.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

32 Πρέπει να υπομνηστεί ότι η προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως προηγείται της λήψεως αποφάσεως επί του συμβατού κρατικών ενισχύσεων με την κοινή αγορά. Τη διαδικασία αυτή κινεί η Επιτροπή όταν εκτιμά, μετά από προκαταρκτική εξέταση, ότι το μέτρο για το οποίο ενημερώθηκε εγείρει αμφιβολίες ως προς το συμβατό του με την κοινή αγορά.

33 Επιπλέον, από την έναρξη της ισχύος του κανονισμού 659/1999 και σύμφωνα με το άρθρο του 9, απόκειται επίσης στην Επιτροπή να κινήσει επίσημη διαδικασία εξετάσεως όταν προτίθεται να ανακαλέσει απόφαση με την οποία κρίνεται συμβατή με την κοινή αγορά μια κρατική ενίσχυση, για τον λόγο ότι η απόφαση αυτή στηρίζεται σε ανακριβείς πληροφορίες παρασχεθείσες κατά τη διαδικασία και οι οποίες ήταν καθοριστικές για την απόφαση αυτή.

34 Επιπλέον, πρέπει να υπογραμμιστεί ότι αν με απόφαση της Επιτροπής κρίνονται συμβατές με τη Συνθήκη ΕΚ κρατικές ενισχύσεις χωρίς να κινηθεί η προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως και αν ένας ενδιαφερόμενος σκοπεύει να διαφυλάξει τα διαδικαστικά δικαιώματά του που αντλεί από την ίδια διάταξη, πρέπει να ασκήσει ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή κατά της αποφάσεως αυτής εντός της προθεσμίας που τάσσει το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 1993, C-198/91, Cook κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-2487, σκέψη 23, και της 15ης Ιουνίου 1993, C-225/91, Matra κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. I-3203, σκέψη 17· αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Οκτωβρίου 1996, T-266/94, Skibsværftsforeningen κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. II-1399, σκέψη 45, και της 16ης Σεπτεμβρίου 1998, T-188/95, Waterleiding Maatschappij κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-3713, σκέψη 53).

35 Εν προκειμένω, η προσφυγή έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, της 26ης Ιουνίου 2000, να μην κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως σχετικά με τις κρατικές ενισχύσεις που χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στις Markranstädt και Seehausen.

36 Οι ενισχύσεις αυτές κρίθηκαν συμβατές με την κοινή αγορά με τις αποφάσεις της Επιτροπής, αντιστοίχως, της 26ης Οκτωβρίου και της 10ης Νοεμβρίου 1999. Οι αποφάσεις αυτές είναι επομένως προγενέστερες της διατυπώσεως των αιτημάτων της προσφεύγουσας της 25ης και 26ης Μαΐου 2000, που οδήγησαν στη λήψη της αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2000.

37 Κατά την προσφεύγουσα, η καθής τής απηύθυνε την απόφαση της 26ης Οκτωβρίου 1999 σχετικά με τη Markranstädt με έγγραφο της 21ης Μαρτίου 2000, το οποίο έλαβε στις 27 Μαρτίου 2000, και, μέσω της αποφάσεως αυτής, ενημερώθηκε κατ' ανάγκη για την απόφαση της Επιτροπής της 10ης Νοεμβρίου 1999 σχετικά με τη Seehausen.

38 Για να διαφυλάξει τα διαδικαστικά δικαιώματα που αντλεί από το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ και να επιτύχει την κίνηση της επίσημης διαδικασίας εξετάσεως που προβλέπεται στη διάταξη αυτή, η προσφεύγουσα όφειλε να ασκήσει εμπροθέσμως προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου κατά των αποφάσεων περί εγκρίσεως των επίμαχων ενισχύσεων.

39 Η προσφεύγουσα όμως ουδέποτε άσκησε προσφυγή κατά των αποφάσεων αυτών. Αφού έλαβε γνώση τους, περιορίστηκε να καταθέσει καταγγελίες έναντι καθεμιάς από τις αποφάσεις αυτές στην Επιτροπή, με έγγραφα της 25ης και 26ης Μαΐου 2000 (βλ. ανωτέρω σκέψεις 11 και 12).

40 Τα αιτήματα κινήσεως της προβλεπόμενης στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημης διαδικασίας εξετάσεως που περιλαμβάνονταν στα ανωτέρω έγγραφα δεν μπορούσαν να παράγουν αποτελέσματα. Συγκεκριμένα, εφόσον ελήφθη απόφαση

επί του συμβατού κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά η οποία δεν ακυρώθηκε κατόπιν προσφυγής ασκηθείσας ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, δεν είναι πλέον δυνατή η κίνηση τέτοιας διαδικασίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, η άρνηση κινήσεως επίσημης διαδικασίας εξετάσεως δεν συνιστά πράξη παράγουσα έννομα αποτελέσματα έναντι της προσφεύγουσας καθόσον η άρνηση αυτή αποτελεί απλώς επιβεβαίωση των δύο αποφάσεων περί εγκρίσεως των ενισχύσεων.

41 Όσον αφορά τον ισχυρισμό που προβάλλει επικουρικώς η προσφεύγουσα, κατά τον οποίο η προσφυγή της θα μπορούσε να εκληφθεί ως στρεφόμενη κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία ανακλήσεως που προβλέπεται στα άρθρα 9 και 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999 (βλ. ανωτέρω σκέψη 31), πρέπει να καθοριστεί αν μπορεί να θεωρηθεί ότι η παρούσα προσφυγή έχει τέτοιο αντικείμενο.

42 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι τόσο από το δικόγραφο της προσφυγής όσο και από τα έγγραφα που απηύθυνε η προσφεύγουσα στην Επιτροπή και, ειδικότερα, από τις αιτιολογημένες καταγγελίες της, προκύπτει ότι το αντικείμενο του αιτήματος που απηύθυνε η προσφεύγουσα στην καθής δεν ήταν η κίνηση επίσημης διαδικασίας εξετάσεως ως πράξη προηγούμενη της ανακλήσεως των αποφάσεων επί των επίμαχων ενισχύσεων, όπως προβλέπεται στο άρθρο 9 του κανονισμού 659/1999, δεδομένου ότι η διαδικασία αυτή περιορίζεται στη διαπίστωση του κατά πόσον οι αποφάσεις βασίζονταν σε ανακριβείς πληροφορίες που παρασχέθηκαν κατά τη διαδικασία και ήσαν καθοριστικές για τις αποφάσεις αυτές.

43 Η προσφεύγουσα δεν ζήτησε την ανάκληση των αποφάσεων της Επιτροπής της 26ης Οκτωβρίου και της 10ης Νοεμβρίου 1999 με τις οποίες κρίθηκαν συμβατές με την κοινή αγορά κρατικές ενισχύσεις υπέρ των Markranstädt και Seehausen.

44 Η προσφεύγουσα δεν προέβαλε επίσης έναντι της Επιτροπής ότι οι αποφάσεις αυτές έπρεπε να ανακληθούν διότι βασίζονταν σε ανακριβείς πληροφορίες οι οποίες παρασχέθηκαν κατά τη διαδικασία και ήσαν καθοριστικές για τις εν λόγω αποφάσεις.

45 Η προσφεύγουσα, αντιθέτως, ζήτησε ρητώς από την καθής να κινήσει την προβλεπόμενη στο άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ επίσημη διαδικασία εξετάσεως, την οποία οφείλει να κινήσει η Επιτροπή όταν έχει αμφιβολίες επί του συμβατού κρατικής ενισχύσεως με την κοινή αγορά και πριν λάβει απόφαση επί της ενισχύσεως αυτής. Τέτοια διαδικασία περιλαμβάνει κατ' ανάγκη νομική ανάλυση της οικείας καταστάσεως και, αντίθετα προς τη διαδικασία η οποία προηγείται μιας ενδεχόμενης αποφάσεως περί ανακλήσεως, δεν περιορίζεται μόνο στον καθορισμό των πραγματικών περιστατικών.

46 Υπό τις συνθήκες αυτές, η παρούσα προσφυγή δεν μπορεί να εκληφθεί ως στρεφόμενη κατά της προβαλλόμενης αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία ανακλήσεως που προβλέπεται στα άρθρα 9 και 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999 (βλ. ανωτέρω σκέψη 31).

47 Το συμπέρασμα αυτό δεν είναι δυνατό να τεθεί υπό αμφισβήτηση λόγω του περιεχομένου του εγγράφου της Επιτροπής της 8ης Δεκεμβρίου 1999 (βλ. ανωτέρω σκέψη 6).

48 Συγκεκριμένα, έστω και αν είναι λυπηρό το ότι η Επιτροπή δεν ενημέρωσε ορθά και πλήρως την προσφεύγουσα σχετικά με τη νομική της θέση, το γεγονός αυτό δεν είναι ικανό να μεταβάλει τους εν προκειμένω ισχύοντες κανόνες σχετικά με τα ένδικα μέσα με τα οποία είναι δυνατό να προσβληθούν οι αποφάσεις της Επιτροπής αναφορικά με κρατικές ενισχύσεις. Επιπλέον, οι κανόνες αυτοί, όπως προκύπτουν από τη νομολογία, είναι εν πάση περιπτώσει αρκούντως σαφείς για να εμποδίσουν την προσφεύγουσα να επικαλεστεί το έγγραφο της Επιτροπής της 8ης Δεκεμβρίου 1999 ως βάση του παραδεκτού της προσφυγής της.

49 Κατά συνέπεια, αντίθετα προς το αίτημα της προσφεύγουσας, η προσφυγή της δεν μπορεί να εκληφθεί ως στρεφόμενη κατά της αρνήσεως της Επιτροπής να κινήσει τη διαδικασία ανακλήσεως η οποία προβλέπεται στα άρθρα 9 και 13, παράγραφος 3, του κανονισμού 659/1999.

50 Βάσει όλων των ανωτέρω, η προσφυγή είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 114 του Κανονισμού Διαδικασίας.

51 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η αίτηση παρεμβάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Επί των δικαστικών εξόδων

52 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας, το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα σε περίπτωση μερικής ήττας των διαδίκων ή εφόσον συντρέχουν εξαιρετικοί λόγοι.

53 Συναφώς, πρέπει να προσαφθεί στην Επιτροπή ότι, με το έγγραφο της 8ης Δεκεμβρίου 1999, δημιούργησε την εντύπωση στην προσφεύγουσα ότι η κίνηση επίσημης διαδικασίας εξετάσεως κατά το άρθρο 88, παράγραφος 2, ΕΚ ήταν ακόμη δυνατή και ότι διευκρίνισε μόνο μετά την παρέλευση της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής κατά των αποφάσεων επί του συμβατού των επίμαχων ενισχύσεων με την κοινή αγορά ότι μια αμφισβήτηση στηριζόμενη σε πλάνη περί το δίκαιο ή πλάνη εκτιμήσεως μπορούσε να προβληθεί μόνο διά της δικαστικής οδού.

54 Κατά συνέπεια, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι κάθε διάδικος πρέπει να φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (δεύτερο πενταμελές τμήμα)

διατάσσει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα έξοδά του.

3) Δεν συντρέχει λόγος να εξεταστεί η αίτηση παρεμβάσεως της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας.

Λουξεμβούργο, 27 Νοεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

R. M. Moura Ramos